

137. ČAS MOLITVE

1. { Čas mo - lit - ve, čas mo - lit - ve, što zo - ve iz sve - ta bri - ge,
I no - si me pred Bož' - ji tron. S'uz - da - hom be - žim

O - cu svom; U da - ne tu - ge i bo - la, du - ša mi že - li

od - mo - ra. Na - la - zim ta - da u - te - hu, u mo - lit - vi mi - lom Bo - gu.

2. Čas molitve, čas molitve, K' nebu lete moje molbe
Onom koji je Istina, radosno decu On sluša;
Osećam sad Njeg'vu bliskost, verujem reč: molim milost.
I nosim Mu svoje brige, u tihom času molitve.
3. Čas molitve, čas molitve, želje su mi ispunjene.
Sa vrha svetog Siona, ja vidim Dom, Spasitelja;
Putničko ruho bacam svo, pa hitim plati večitoj;
Sretan u blaženstvu slave, sećam se časa molitve.